

sig og forsynes med Løbenumre, der svarer til Løbenumrene paa den medfølgende Elevfortegnelse“. Hvad staar der nu i dette lille Stykke? Der staar, at „De maa“. Naar jeg ellers faar en Skrivelse fra Ministeriet, som er undertegnet af en Departementschef eller af Ministeren, gives Ordren i Form af, at man „anmoder“ Seminarieforstanderen om dette eller hint. Naar denne Mand, som jeg ikke en Gang kender, skriver, saa lyder Skrivelsen paa, at jeg „maa“. Naa, det kan i og for sig være ligegyldigt, men naar man Aar ud og Aar ind faar den Slags Skrivelser, og naar man saa i Forvejen har — hvad man altid har imellem de forskellige Grene af Embedsvirksomheder — en vis Gnidningsmodstand, fører det alligevel let til, at man siger til sig selv: Er det nu noget af det, der bærer udover Gnidningsmodstanden imellem de forskellige Grene af Administrationen? Det hele er maaské i og for sig ikke saa slemt, og jeg nævner det ogsaa blot for at give et Totalbillede. Men der kommer saa det til, at det Arbejde, der paalægges mig ved denne Lejlighed, foruden at det er nyt, er et rent Skriverarbejde. Jeg ansættes som Seminarieforstander med nogle Tusinde Kroner om Aaret i Gage, men dette Arbejde kunde gøres af en ung Dame, som faar 600 Kr. om Aaret oppi i Ministeriet. Dertil kommer, at dette Arbejde paalægges mig af en Mand, som jeg overhovedet ikke ved, hvem er. Denne ganske underordnede Embedsmand giver mig denne Ordre, og jeg føjer til, at denne Ordre gives mig af en Embedsmand, som skriver sit Navn saa jasket, at jeg ikke en Gang kan læse det. Denne Ordre gives mig endelig af en Embedsmand paa en Skrivelse, der ikke er kontraseret. Det er altsaa i alle Henseender en Skrivelse, som baade reelt og formelt er ganske forkastelig og svæver i Luften, og dog har denne Mand Kontorselvfølelse nok til at mene, at en saadan Skrivelse er han berettiget til at afsende. Jeg mener, det er Kontorisme, hvis jeg maa sige det, som er gaaet i Kontoret, og som det er berettiget af et demokratisk Regimente at søge fjernet.

Jeg skal nævne et andet Eksempel, som er lige saa morsomt eller endnu morsommere, paa Kontorisme i Ministeriet. Jeg maa sige til ærede Medlemmer, at de skal ikke være bange for, at jeg skal staa og opholde deres Tid saa forfærdelig længe. Det er Eksemplerne, som tager mest Tid, Betragtningerne gør sig næsten selv og tager ikke synderlig Tid. Jeg har fundet en Skrivelse, som

i øvrigt ikke angaar Skaarup Seminarium. Jeg maa forudskikke en forklarende Bemærkning. Naar Folk skal optages paa et Seminarium, skal de møde med Attest for et Aars Undervisning. Nu er Høsten paa Landet saa sen, at sædvanlig kan Folk ikke møde med dette Bevis, for Skoleaaret varer paa Landet ud over den Termin, paa hvilken Optagelsesprøven til Seminariet finder Sted. Hvis den finder Sted f. Eks i Juni, sker det da, at Folk møder med Attest om, at de har haft et Aars Undervisning lige til August. Saa er Attesten forkert, og Ministeriet, som faar Attesten til Gennemsyn, bliver rasende. Dette Forhold har man atter og atter, og dette volder vist stadig fra den ene Side et vist stille Smil og fra den anden Side nogen Irritation, nemlig hos de overordnede Myndigheder. Men nu sker en Dag følgende, at der møder en Mand til Optagelsesprøven, som har haft den fornødne Undervisning, nemlig fra 1. April det ene Aar til 1. Juni næste Aar, og har Attest for det. Han har altsaa haft 14 Maaneders Undervisning, men ulykkeligvis faar han Attest fra sin Lærer den 23. Maj for, at han har haft disse 14 Maaneders Undervisning. Hvad gør saa Ministeriet? Skriver det tilbage: Vi maa gøre Dem opmærksom paa, at denne Skrivelse er formel ukorrekt, for der mangler 8 Dage i de 14 Maaneder, men da Aaret er i Orden, har vi ikke noget at sige til det, for saa vidt? Nej, Ministeriet skriver tilbage og anmoder om, at Seminarieforstanderen vil foranledige, at den paagældende Elev faar Attest for de manglende 8 Dage, som han altsaa ikke behøver! Det vil praktisk sige, at Ministeriet skriver til Seminarieforstanderen, Seminarieforstanderen siger det til Eleven, Eleven er ulykkelig, fordi han skal sende Skrivelsen hjem til Sognet — de er altid ulykkelige for den Slags Ting —, men han skriver altsaa hjem til Sognet, til Læreren, Læreren attesterer, men han skal til Attesten have Godkendelse fra Skoledirektionen for, at han har Lov til og er dygtig nok til at underskrive den Skrivelse. Og saa gaar hele Remsen tilbage, fra Skoledirektionen til Lærer, fra Lærer til Elev og fra Elev til Seminarieforstander og saa tilbage til Ministeriet. Hvor mange Frimærker, hvor megen Tid der gaar med til det, spørger Kontoret i Centraladministrationen ikke om.

Dette var to Eksempler paa Façon i Ministeriet, som jeg har syntes en Gang for alle burde nævnes her. Maaské er Façon typisk ogsaa for andre Ministerier,